

„Kutná Hora“

Bylo krásné sobotní ráno. Skrže mraky se prořezávaly sluneční paprsky, které mě po dvou hodinách spánku budily. Po neúspěšném zvonění budíku jsem vstala a začala se připravovat.

Na co? Na to, že v 6 hodin ráno jedeme na exkurzi. Já vím, sobota je celkem divný den na exkurzi, ale když je to „výlet“ parní mašinkou, kdo by odolal? ☺ Přestože byla sobota, vydala jsem se na cestu jako v normální pracovní den. S dalšími lidmi z naší třídy jsem se sešla u muzea v MB, nastoupili jsme do autobusu a vyjeli. S tím rozdílem, že jsme nejeli do Horek nad Jizerou, ale do Benátek nad Jizerou, kde na nás čekala druhá parta. Měli výhodu – mohli vstávat o něco déle než já.

Když už jsme byli všichni, vydal se autobus na cestu za tou úžasnou věcí. Trať, po které měla mašinka s vagónky jet, vedla z Prahy do Kutné Hory. Takže naše první zastávka byla? Masarykovo nádraží Praha. No jasně to dá rozum, je to vlak - jede z nádraží. ☺

Cestou jsem si začala pobroukávat: „Jede, jede mašinka,“ ale ne moc nahlas, aby mě neposlali zpátky. Vážně jsem se těšila jako malé dítě, které mělo dostat novou hračku.

Jsme na místě. Rozhlížím se. Vidím snad kouř? Hoří snad někde?

Ale ne ☺. Je to parní mašinka, takže z ní šlo celkem dost páry, která vypadala jako kouř. Uchvátila mě. Stála tam, v černo-červené barvě a za sebou měla zapojenou řadu vagónků. Když jsem tam tak stála a kochala se, zjistila jsem, že moji spolužáci málem odjeli beze mě. No trochu jsem byla pať z lokomotivy a nevnímala, že už odešli. Spěchala jsem, ale stihla jsem to!

Neuvěřitelné. Sedačky jsou dřevěné. Ale to není celé – jsou JENOM dřevěné, bez jakéhokoli potahu s molitanem. Ehm vážně nám to trochu připomínalo předminulé století. Ale což, musíme znát historii ne?

Jedeme! Pěkně to drncalo, takže kdo se chtěl prospat, měl smůlu – omlátil by si hlavu o okno nebo dřevo. První zastávka byla ale v Pečkách. A moudří už vědí, že je to proto, aby lokomotiva nabrala vodu a měla páru.

Jedeme dál! Ve vlaku jsme se všichni bavili, a když říkám všichni, tak mám na mysli i učitelé. Takovéhle akce nám prohlubují vztahy. Cesta netrvala dlouho, a jestli ano, ani jsem to nepostřehla. Čas letí, když se člověk dobře baví. Trochu jsem se na konci cesty zamyslela. Někdo na mě volal, tak jsem se otočila a byla jsem, jak jinak, zase pozadu. Museli jsme se přemístit do budovy GASK, pro laiky je to zkratka „Galerie Středočeského kraje“. Jenže jak jsme se museli přemístit? To byla pro mě „bolest očních bulv“. Oči jsem měla až na vrch hlavy. Historické autobusy! Vystoupila jsem po třech schodech do autobusu a

uviděla krásné zelené a červené polstrované sedačky. Pravý opak vlaku. Páni! Usadila jsem se, a kdybych mohla, tak začnu příst jako malé kotě, kterému drbou záda. Jízdu jsem tedy moc nevnímala. Byla jsem zabraná pohodlím, které mi ta sedačka poskytovala. Museli jsme ale po chvíli vystupovat.

Když jsme vystoupili, říkala jsem si, kam to ti lidé směřují. Jaký to je rozruch? Přišli jsme blíže a já spatřila královský průvod. No ne, že bych se s těmi sedačkami a minulým stoletím sekla? Král a královna doprovázeni bubeníky, rytíři i koňmi? Páni, v tomto dnu se dějí věci. Oči mám opět navrch hlavy, až mě bolí oční bulvy. Au.

Každý člověk, který jde do galerie, si představí výstavu. No řekněte sami. Ale to, že budeme rozděleni do skupinek a dostaneme úkoly, které budeme muset vyřešit, mě opravdu nenapadlo. Jako náповěda nám byla prezentace, kterou nám hodná paní průvodkyně pustila – „kdyby nás radši pustila na výstavu“. Vždyť je sobota, nemám dělat žádné úkoly.

Nakonec mi to tolik nevadilo, jsem přece silná holka ne? S úkoly jsme si „hravě“ poradili. Celkem mě to vyčerpalo. Nejraději bych se vrátila k vypolstrovaným sedačkám a broukání. Zívla jsem a všechno vyčerpání bylo tak silné, že se mi zavírala očka. Ještěže pan učitel Klíma zavelel a my jsme šli ven. To mi prospělo. Vzduch, i když né moc čerstvý, mi pomohl.

Jelikož jsme měli ještě dost času, než pojedeme zpátky, šli jsme na místní jarmark. Nesl se v královském stylu. Viděli jsme dokonce i rytířské turnaje o ruku princezny. Naštěstí při tom nebyl nikdo zraněn, ale raději to doma ani nikde jinde nezkoušet.

Po kochání různými cetkami, ale i zajímavými věcmi jsme mohli jít zpět. Ale to, co mělo teprve přijít, nebylo zatím nic oproti tomu, co jsem viděla doposud. Chrám sv. Barbory! Velmi krásný chrám, který ovšem nebyl postaven na popud církve, ale měl být jako reprezentativní stavba iniciována bohatými kutnohorskými občany. To ještě není ta nejzajímavější věc. To nejlepší je její opěrný systém. Je pojat, tak aby vypadal co nejvíce esteticky. Z čelního pohledu to vypadá jako dvě brány, které vedou podél staveb. Po Chrámu sv. Víta je bezesporu ten nejhezčí.

Nastala cesta zpět. Už jsem se chovala lépe, než při prvním pohledu na mašinku. Ovládala jsem se, abych si opravdu nezačala zpívat. Cesta zpět byla také dobrá, ale už to byl unavený humor. Všichni se smáli spíš už jen z vyčerpání. Všechny nás den zmohl. Už jsme se jen šouráním přesouvali do autobusu, který nás sveze domů. Teda ne domů, až domů, ale do nejbližších míst.

Vrátili jsme se asi až v půl osmé. Nevím čas je jen iluze, moc jsem ho nesledovala.

Sláva hurá, už jsme tu! Přijeli jsme z výletu!

Pro mě sice den ještě nekončil, ale i tak jsem byla ráda, že jsme zpět. Rozloučili jsme se. S některými zase dřív – no Benátečtí to mají dneska lepší.

Celý den bych shrnula jako velmi vydařený. Říkám tomu výlet, ale ve skutečnosti to byla exkurze po Středočeském kraji. Dokonce i najíst jsme dostali, napít taky, takže si vlastně nemůžu na nic stěžovat. ☺

Doufám, že zase něco podnikneme, a když ne my, tak alespoň ti další. Jsem plná nových zážitků a informací.

Večer jsem ulehla unaveně do své postele, zavřela oči a nechala si zdát o mašině, která mě dovezla na půvabná místa.

Nikol Pecháčková a Kateřina Pecková, 2. B